

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ

(Ματθ. 8, 28 - 9,1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στό Σουμέσι, στίς 11/7/1982)

1. Στήν ἄκρη οἱ παλληκαριές.

Ἡ χάρη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς ἔδωσε τόν φωτισμό του καί μᾶς ἀξίωσε νά ἔλθουμε στόν οἶκο του, νά δοξολογήσουμε τό ὄνομά του, νά τόν εὐχαριστήσουμε γιά τίς δωρεές του καί νά τόν παρακαλέσουμε γιά τό ἔλεός του καί γιά ὅτι ὁ καθέννας μας ἔχει ἀνάγκη. Καί ἀκόμη περισσότερο, γιά νά αὐξήσουμε τό φωτισμό καί τήν χάρη καί τήν εὐλογία Του πού πήραμε στό ἅγιο βάπτισμα. Καί συνεχίσαμε νά τήν αὐξάνουμε, σέ ὅλη μας τή ζωή, μέ τά καλά μας ἔργα, μέ τήν προσευχή μας, μέ τήν ἐξομολόγηση, μέ τήν Θεία Κοινωνία καί μέ τήν παρακολούθηση τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, πού κάνουν τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πού τίς παρακολουθεῖ μέ ταπείνωση, μέ πίστη, μέ φόβο Θεοῦ καί μέ εὐλάβεια, ἀληθινό Παράδεισο.

Σήμερα ἀκούσαμε μιά μικρή περικοπή ἀπό τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, ἀλλά πολύ διδακτική. Ὁ Χριστός πῆγε σέ μιά περιοχή τῆς Παλαιστίνης πού λεγόταν Γάδαρα. Ἐκεῖ τόν συνάντησε ἕνας δαιμονισμένος, στόν ὁποῖο εἶχαν μπεῖ πολλά δαιμόνια. Τά δαιμόνια -ὄχι ὁ δαιμονισμένος- ὅταν εἶδαν τόν Χριστό ὄχι ἀπλῶς φοβήθηκαν, ἀλλά αἰσθάνθηκαν τήν ὑποχρέωση νά δώσουν ἀπολογία, γιά τήν κατάσταση στήν ὁποία εἶχαν φέρει τόν ἄνθρωπο αὐτό.

Αἰσθάνθηκαν τήν ἀνάγκη, σάν νά ἦταν στρατιωτάκια μπροστά σ' ἕνα στρατηγό, νά τοῦ δώσουν ἀναφορά καί νά τοῦ ποῦν ὅτι, εἶναι στίς διαταγές του. Καί ἔλεγαν τοῦ Χριστοῦ:

-Ξέρουμε ποιός εἶσαι. Ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ φράση «ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ», σημαίνει: Ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ ἀληθινός Θεός. Μή μᾶς βασανίσεις. Ἔχεις δικαίωμα νά μᾶς κάνεις ὅ,τι θέλεις. Ἀλλά μή μᾶς βασανίσεις. Μή διατάξεις νά κατεβοῦμε στό πῦρ τῆς κολάσεως τό ἄσβεστο, πρίν νά ρθεῖ ἡ ὥρα μας. Ἄμα θέλεις νά μᾶς τιμωρήσεις κάνε καί σέ μᾶς ἔλεος. Διάταξε νά φύγουμε καί νά πᾶμε στά γουρούνια.

Καί ὁ Χριστός εὐσπλαγχνός καί ἐλεήμων, ἔναντι ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν κτισμάτων του, ἀκόμη καί τῶν χειροτέρων ἁμαρτωλῶν, δέχθηκε τό αἴτημά τους καί τά ἄφησε τά δαιμόνια νά πᾶνε στά γουρούνια. Ἐκεῖνα δαιμονίστηκαν, ὄρμησαν στή θάλασσα καί πνίγησαν.

2. Ἀλλοπρόσαλλοι οἱ ἄνθρωποι

Οἱ βοσκοί τους, ἔτρεξαν στό χωριό καί τό εἶπαν. Καί ἀμέσως οὔτε ἕνας, οὔτε δύο, ἀλλά ὀλόκληρη ἡ πόλη βγήκαν νά βροῦν τόν Χριστό. Καί ὅταν τόν βρῆκαν, φέρθηκαν χειρότερα ἀπό τά δαιμόνια. Τά δαιμόνια στάθηκαν μπροστά στό Χριστό σάν στρατιωτάκια μπροστά στό στρατηγό. Καί τοῦ ζήτησαν διαταγές. Οἱ ἄνθρωποι στάθηκαν μπροστά στό Χριστό σάν στρατηγοί μπροστά στό στρατιώτη καί τοῦ λένε:

-Σέ παρακαλοῦμε, σήκω φύγε ἀπό δῶ. Ἄρκετό κακό μᾶς ἔκανες πού πνίγηκαν τά γουρούνια μας. Ἡ παρουσία σου, γιά μᾶς, εἶναι κίνδυνος καί ἀπειλή.

Ἐρώτημα: Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, πού θεώρησαν τήν παρουσία τοῦ «ἁγίου τοῦ Ἰσραήλ», τοῦ νικητοῦ τῶν δαιμονίων, ἀπειλή καί κίνδυνο ἦταν χειρότεροι ἀπό τά δαιμόνια ἢ δέν ἦταν;

Ἄς δοῦμε καί ἕνα δεύτερο παράδειγμα: Ἦρθαν οἱ Γαδαρηνοί νά βροῦν τόν Χριστό, καί βρῆκαν τόν πρῶτον δαιμονισμένο νά κάθεται στά πόδια τοῦ Χριστοῦ «ἱματισμένος καί σωφρονῶν». Καί παρότι εἶδαν αὐτή τήν τρομακτική ἀλλαγή τοῦ συμπατριώτη τους, δέν ἄλλαξαν γνώμη καί ἔμειναν γιά μιά ἀκόμη φορά καί γιά ἕνα ἄλλο ἀκόμη λόγο, χειρότεροι ἀπό τά δαιμόνια.

Γιά νά τό καταλάβουμε τί σημαίνει ἁμαρτία καί ἀπομάκρυνση ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού κάνει τόν ἄνθρωπο χειρότερο ἀπό τά δαιμόνια, ἄς προσθέσουμε λίγες σκέψεις.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅταν ἦταν μέσα του τά δαιμόνια, τί ἔκανε;

Δέν ἄφηνε ποτέ ροῦχο πάνω του. Τά πέταγε ὅλα.

Ἔτρεχε στά βουνά καί στά μνήματα.

Ἦταν φόβος καί τρόμος γιά κάθε ἄλλο ἄνθρωπο πού περνοῦσε δίπλα του. Νά τόν σκοτώσει.

Κατοικοῦσε στά μνήματα. Στό νεκροταφεῖο. Καί εἶχε μέσα του ἕνα χειρότερο νεκροταφεῖο. Τί χειρότερο νεκροταφεῖο, ἀπό τό νά λείπει ἀπό τήν καρδιά, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ὁ Χριστός. Τί χειρότερο ἀπό τό νά λείπει ἀπό τήν καρδιά ἡ εἰρήνη, ἡ γαλήνη, ἡ ἀγάπη, ἡ καλωσύνη; Ἡ χαρὰ τῆς συναναστροφῆς μέ τά ἄλλα πλάσματα τοῦ Θεοῦ;

Ἔτρεχε ὀλομόναχος στά ἔρημα βουνά. Ἐνα ἄλλου εἴδους νεκροταφεῖο. Καί ἀπό κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς ἀπόψεως, τί ἦταν; Ἄλλο νεκροταφεῖο. Ποιός τόν εἶχε καταστήσει ἀπό ὅλες τίς πλευρές νεκροταφεῖο καί θάνατο;

Ὁ διάβολος, θά ἀπαντήσομε, πού εἶχε μπεῖ μέσα του.

Ἀλλά γιατί μπῆκε ὁ διάβολος μέσα του; Γιατί δέν μπαίνει καί σέ σένα καί στόν ἄλλο;

Ἐπειδὴ αὐτός τόν κάλεσε. Πῶς καλεῖ ὁ ἄνθρωπος τόν διάβολο;

Ὅταν κάνει ἐκούσιες ἀμαρτίες! Καταφρονώντας τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν λέει: «Τό ξέρω πῶς εἶναι ἀμαρτία, καί τήν κάνω».

Ἔχεις τέτοια μυαλά; Περίμενέ τον! Εἶναι σάν νά τοῦ φωνάζεις:

-Ἔλα καί σέ θέλω.

Καί ἀπό κεῖ καί πέρα ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει τό κατρακύλισμα τῆς μεταβολῆς του στό «νεκροταφεῖο».

Νά πάρουμε ἕνα παράδειγμα. Ἐνας ἄνθρωπος ἔχει ὑποδουλωθεῖ στήν ἀμαρτία. Κάνει ὀρισμένες πράξεις, οἱ ὁποῖες διαλύουν τήν οἰκογένειά του. Ἔρχεται ἡ γυναίκα του καί τοῦ λέει:

-Ποῦ πᾶς; Ποῦ βαδίζεις;

Ἐκεῖνος, ἀντί νά συναισθανθεῖ, θυμώνει. Καί τά βάζει μέ αὐτή. Καί ἀφοῦ κάνει τό σπίτι του νεκροταφεῖο, γιατί ἔφυγε ἡ ἀγάπη, χάλασε ἡ εἰρήνη, ξεπορτίζει τρέχει στήν διασκέδαση καί ὅπουδήποτε θέλει.

Τή συνέχεια ὁ Θεός τήν ξέρει.

3. Βλέποντας μέ μάτι καθαρό

Ἡ πόλη τῶν Γαδαρηνῶν, ἦταν πόλη ἁμαρτίας. Ἡ ἁμαρτία ξεκινάει ἀπὸ πράξεις σωματικές. Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπός; Ἡ διασκέδαση. Ἡ ἡδονή. Νά περάσω εὐχάριστα.

Ὁ Θεός ἔφτειαξε τὸν ἄνθρωπο νά περάσει εὐχάριστα.

Ἀλλά πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν ἔφτειαξε, ὄχι γιὰ νά περάσει εὐχάριστα, ἀλλά γιὰ νά ἀποκτήσει θεϊκὲς ἀρετές.

Ποιὲς εἶναι οἱ θεϊκὲς ἀρετές; Ἀγάπη, πίστη, ἐλπίδα, καλωσύνη, ἀλήθεια, δικαιοσύνη, εἰλικρίνεια, ἐντιμότητα.

Τί θά ἤθελες καλύτερα γιὰ τὸν ἑαυτό σου ἄνθρωπε; Ἐσύ πού εἶσαι ἀκόμη καθαρὸς, ἀμόλυντος ἀπὸ τὴν βρώμα καὶ τὴν διαστροφή τῆς ἁμαρτίας; Καί τὸ τονίζουμε αὐτὸ γιὰτί ἀλλιῶς σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος ὁ καθαρὸς, πού δέν ἔχει ὑποδουλωθεῖ σέ πάθη καὶ ἐντελῶς διαφορετικὰ ὁ ὑποδουλομένος.

Ὁ «καθαρός» ἄνθρωπος σκέπτεται: «Τί ἀξία ἔχουν ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ διασκεδάσεις μπροστά στό νά αἰσθάνεσαι ὅτι ἔχεις ἀγάπη, καλωσύνη, ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη; Τί ἀξία ἔχει ἡ χαρά τοῦ σώματος μπροστά στή χαρά τῆς ψυχῆς; Ποιά εἶναι μεγαλύτερη; Ἡ χαρά τοῦ σώματος; Ἡ ἡ χαρά τῆς ψυχῆς; Ἡ χαρά τοῦ σώματος εἶναι σταγόνα. Μία στιγμή ἔγινε. Πέρασε. Ἡ χαρά τῆς ψυχῆς εἶναι παντοτινή».

Ἡ χαρά τοῦ σώματος ἔγινε, πέρασε καὶ ἄφησε τὴν ψυχὴ νά κρίνει τίς ἄσχημες πράξεις. Τίς κρίνει καὶ λυπᾶται γι' αὐτές. Καί ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ὑστέρων «σκάζει» καὶ στενοχωρεῖται. Καί ἐξ αἰτίας τῆς διασκεδάσεώς του τῆς σωματικῆς, γίνεται δυστυχισμένος. Ὅχι εὐτυχισμένος.

Ἀντίθετα. Τηρεῖ ὁ ἄνθρωπος τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγωνίζεται γιὰ ἀγάπη, γιὰ καλωσύνη, γιὰ προσευχή, γιὰ νηστεία· καὶ μέρα μέ τὴν ἡμέρα ἔρχεται ἡ χάρη καὶ χαρά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ του μιά γιὰ πάντα.

Ἡ χάρη καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου τὰ ἔχει κάνει ἔτσι ὥστε σέ κάθε τόπο νά ὑπάρχει καὶ κάποιος βαθιὰ εὐσεβὴς χριστιανός. Ἔχετε δεῖ ποτέ βαθιὰ εὐσεβὴ χριστιανό νά μὴν ἔχει χαρά, γαλήνη, εἰρήνη; Ἀλλά καὶ νά αἰσθάνεται δυστυχισμένος; Ἐπειδὴ δέν τρώει, δέν πίνει καὶ δέν γλεντάει ἀκόλαστα; Ἀντιθέτως. Ἐπειδὴ δέν τὰ κάνει ὅλα αὐτὰ ἔχει βαθιὰ χαρά, χαρά πού δέν σβύνει οὔτε μέ τὸν πόνο, οὔτε μέ τίς περιπέτειες τῆς ζωῆς, οὔτε μέ τίποτα.

Οἱ Γαδαρηνοί, ζώντας μέ ἁμαρτία σωματική, ἀκολασία καὶ πορνεία, πού εἶναι ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν κακῶν, ἤθελαν καὶ πολλὰ χρήματα. Γιατί ἡ ἁμαρτία εἶναι δαπανηρὴ. Ἡ εὐσέβεια εἶναι πολὺ ὀλιγαρκής. Καὶ ἂν μάλιστα ζεῖ κανεὶς βαθιὰ τὴν εὐσέβεια, μέ νηστεία, μέ προσευχή, μέ πόθο - ἐπιθυμία τηρήσεως

τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο εἶναι ὀλιγαρκής, ἀλλά ἔχει πάντοτε καί τά χέρια του ἀπλωμένα γιά νά δίνει. Καί ὅσο δίνει, ἐπειδή τά δίνει ἀπό ἀγάπη καί ἀπό ἐνδιαφέρον καί γιά τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, τόσο ἡ καρδιά του πλημμυρίζει ἀπό χαρά, ἀπό εἰρήνη, ἀπό εὐτυχία.

4. Ὁ μεγαλύτερος φωτισμός

Ἡ τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ μεγαλύτερος φωτισμός. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει τήν ἀπόφαση νά τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφός. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει τήν ἀπόφαση νά τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ μέ θυσία, εἶναι ἥρωας. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει τήν ἀπόφαση νά νηστεύει καί νά ἐγκρατεύεται γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶναι κάτι παραπάνω καί ἀπό σοφός καί ἀπό ἥρωας. Καί ὅποιος αἰσθάνεται μέσα στήν ψυχή του ζῆλο γιά πνευματικό ἀγώνα, ἅς κάνει τό Σταυρό του καί ἅς δοξολογεῖ τόν Θεό, πού τοῦ ἔδωσε τέτοια εὐλογία καί τέτοιο φωτισμό.

Τό σύνθημα πού μᾶς δίνει σήμερα ἡ πηγή τῆς σοφίας, τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, καί ἡ δεύτερη πηγή τῆς σοφίας τά λόγια καί τά ἔργα τῶν ἁγίων φωστήρων τῆς Ἐκκλησίας μας πού δόξασαν τόν Χριστό εἶναι: «Μή φοβᾶστε τόν διάβολο, οὔτε τίς ἐνέδρες του, οὔτε τίς παγίδες του. Τόν Θεό μόνο νά φοβᾶστε». «Ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου».

Καί ὅταν κανεῖς ξεπεράσει τόν φόβο, καί ἀγαπάει τόν Θεό «ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐξ ὅλης διανοίας, ἐξ ὅλης δυνάμεως», ἔχοντας τήν ἀπόφαση νά τόν τιμᾶ, νά τόν λατρεύει, νά κάνει τό θέλημά του, εἶναι σοφός. Καί ἂν ἀκόμη ἔχει τήν ἀπόφαση νά τηρεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέ θυσία καί μέ νηστεία καί μέ ἐγκράτεια, τότε εἶναι καί ἥρωας.

Νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός μέ τήν χάρη καί μέ τόν φωτισμό καί τόν πλοῦτο πού ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ ἀληθινοί λατρευτές τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παίρνουμε ἀπό τήν ἁγία Ἐκκλησία, ἀπό τήν εὐλογία καί ἀπό τήν χάρη τῆς προσευχῆς, ἀπό τή δύναμη τῆς νηστείας, ἀπό τήν δωρεά τῆς μεγάλης τῆς ἱεῤῥας ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Κοινωνίας, νά μείνουν τά διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου παντοτινά στήν ψυχή μας. Ἀμήν.-